

Uriel Araujo: EU touží obejít budapeštské veto na nákup zbraní pro Ukrajinu

 infokurýr.cz/n/2024/06/28/uriel-araujo-eu-touzi-obejit-budapestske-veto-na-nakup-zbrani-pro-ukrajinu

kurýr

28. června 2024

Italská premiérka Georgia Meloniová tento týden v Římě hostila Viktora Orbána, svého maďarského protějšku. Od 1. července do 31. prosince 2024 bude Maďarsko předsedat Radě Evropské unie a toto setkání bylo součástí Orbánova evropského turné, na kterém se diskutovalo o jeho nadcházejícím programu předsednictví v Radě, přičemž navštívil také Německo a Francii.

S přízrakem „krajní pravice“, který v současnosti pronásleduje evropské mainstreamové kolektivní svědomí, se mezi politickými komentátory všech barev a barev udělalo mnoho o fotografiích Meloniho, „populisty“ a Orbána, „ultra konzervativního“. „, spolu. Někteří se mimo jiné vyjádřili k tomu, jak symbolizují novou fašistickou Evropu a tak dále. Pravda je jako obvykle o něco složitější. Orban například po této návštěvě odjel do Francie, aby se setkal s prezidentem Emmanuelem Macronem, který oznámil svou podporu maďarskému programu EU.

Meloni zase hledá místo nejvyšší komise pro Itálii – a nemusí dostat nic. Jak jsem psal, dvořila se jí Ursula von der Leyen, úřadující předsedkyně Evropské komise, která usiluje o znovuzvolení a pravděpodobně je získá. Nedávno jsem psal o tom, jak by aliance Leyen-Meloni mohla znamenat mainstreamizaci evropské krajní pravice. Bývalý předseda Evropské komise Jean-Claude Juncker však Leyen údajně poradil a řekl jí, že Meloniho nepotřebuje a že „většina by se neměla rozšiřovat na strany extrémní pravice“. Zdá se, že byl vyslyšen.

Meloni každopádně po schůzce s Orbánem prohlásila, že je s Orbánem na stejné vlně, zejména pokud jde o otázku evropské konkurenceschopnosti, klesající porodnosti na kontinentu a samozřejmě o nutnosti řešit nelegální migraci. (Orbán je fanouškem italského „Matteiho plánu“). Maďarský vůdce nicméně zdůraznil, že jeho strana se nepřipojí k politické skupině European Conservatives and Reformists Group (ECR) vedené Melonim.

Zatímco mnoho komentátorů mluví o evropské „krajní pravici“ jako o zastřešujícím termínu pro širokou škálu populistů, konzervativců, kteří kritizují nelegální přistěhovalectví, nacionalistů, euroskeptiků atd., pravdou je, že v tomto označení neexistuje žádná jednotka. , přičemž jedním velkým předělem je samozřejmě otázka rusko-evropských vztahů. A to je také postoj, který se většinou týká Bruselu, a to do té míry, že by evropský establishment mohl být ochoten prohlásit populisty a krajní pravici (ve zdomácnělé verzi) za „jedny z nás“, pokud tito radikálové a „rebelové“ „ přijal pro-NATO pozici.

Někdo by si mohl vzpomenout, že na začátku tohoto roku mohl mít Meloni klíčovou roli při přesvědčování Orbána, aby souhlasil s dohodou o poskytnutí balíčku pomoci Ukrajině ve výši 50 miliard eur . Meloniho s kořeny krajní pravice bylo z pohledu bruselského establishmentu hlavním úkolem působit jako most mezi hegemonickým centristickým pro-NATO evropským vedením a „rebely“, jako byl samotný Orbán. Způsob, jakým byl italský vůdce právě odsunut na vedlejší kolej, lze jistě interpretovat jako určitý druh politické zrady.

Tento čtvrtek a pátek se lídři EU sejdou v Bruselu, aby se mimo jiné dohodli na jménech, která povedou Evropskou komisi a Evropskou radu. Italka Meloni, ke své nelibosti, zůstala stranou tohoto předem připraveného uspořádání, a to především kvůli skutečnosti, že jí

vedený blok Skupiny evropských konzervativců a reformistů (ECR) hlasitě kritizuje evropskou integraci a zaměřuje se na silnější národní suverenitu.

Orbán byl podobně z diskusí mezi centrističtějšími evropskými politickými stranami do značné míry vynechán. Rozhodnutí týkající se takzvaných evropských „top jobů“ jsou přijímána prostřednictvím kvalifikované většiny bez možnosti, aby kdokoli použil právo veta – což se Orbán nikdy neostýchal udělat, pokud to bylo možné.

V každém případě se ještě uvidí, jak se věci vyvinou, s pravděpodobnými jmény Antonio Costa (Portugalsko) pro předsednictví Evropské rady, Kaja Kallas (Estonsko), která je jednou z nejhlasitějších evropských kritiků Ruska, za role nejvyšší diplomatky EU a Ursula von der Leyenová (Německo) za exekutivu EU jako šéfka Komise. Tato jména již byla oznámena a Meloni celou záležitost odsoudil jako nedemokratickou zákulisní dohodu. Mnozí by mohli říci, že se to tak ve skutečnosti nějakou dobu dělalo. Tolik k evropskému konsenzu.

Zpátky k Orbánovi, chvíli se mluvilo o „maďarském problému“ EU. O maďarském předsednictví by se však nemělo dělat příliš mnoho: Rada ve skutečnosti nemá právo iniciativy, toto leží na Evropské komisi a od Lisabonské smlouvy z roku 2009 funguje ve velmi těsném institucionálním rámci. Předsednictví poskytuje Orbánovi příležitost ovlivňovat legislativní politiku EU. Celá situace je pro Brusel velkou ostudou: již v prosinci 2022 se Evropská komise rozhodla zmrazit přibližně 22 miliard eur z fondů soudržnosti EU, které byly určeny Budapešti.

Orbán 27. června prohlásil: „Jasně jsem řekl prezidentu Macronovi, že Maďarsko nepracuje pro Ukrajinu nebo Rusko, ale pro mír. Maďarsko není proti té či oné zemi, Maďarsko je proti válce. Tento velmi pragmatický a rozumný příklad však může být stále těžko spolknoutelnou pilulkou. Právě teď EU pracuje na právním „řešení“, jak

obejít budapeštské veto na nákup zbraní pro Ukrajinu. Pozice Maďarska v rámci evropského bloku je svým způsobem podobná pozici Turecka v rámci NATO. S bytovou krizí, vzestupem (nehomogenní) krajní pravice a realitou „ukrajinské únavy“ Orban rozhodně není jediným problémem Evropy, kterého by se měl obávat.

Autor: Uriel Araujo, výzkumník se zaměřením na mezinárodní a etnické konflikty

ZDROJ